

Arrest

nr. 149 429 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS loco advocaat S. VAN WESEMAEL en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 januari 2012 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 7 april 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 april 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 augustus 2014.

1.3. Op 23 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u geboren en getogen in het Dahayscha vluchtelingenkamp in Bethlehem (West Bank). Via uw vader was u geregistreerd bij Fatah. U voerde echter geen activiteiten uit voor deze partij. In 2005 annuleerde u uw registratie. Als kind raakte u gewond door een Israëlische raket. U verbrandde hierbij uw gezicht en draagt hiervan nog steeds de littekens. Door uw uiterlijk werd u vaak nagekeken en verboden mensen u bepaalde plaatsen te passeren omdat de kinderen anders zouden schrikken. U kreeg door uw uiterlijk minder werk en werd minder betaald. U werkte als arbeider.

In 2006 werd u samen met andere mensen opgepakt door Israëlische soldaten omdat u passeerde op een plaats waar tijdens een betoging stenen werden gegooid naar Israëlische soldaten en de Israëlische vlag verbrand werd. U werd twee maanden op een onbekende plaats vastgehouden, verhoord en gefolterd. U doorstond de folteringen en gaf zelfs uw naam niet prijs. Na een tweetal maanden werd u vrijgelaten op voorwaarde dat u informatie zou doorspelen wanneer u hiernaar werd gevraagd. U stemde in om uw vrijlating te bekomen. In de jaren daarop werd u nooit gecontacteerd door de Israëli's. Zes à zeven dagen voor 5 december 2011 begonnen ze echter plots naar u te vragen in het kamp. Ze toonden uw foto aan jongeren en vertelden dat ze u zochten. De jongeren in kwestie waarschuwden u waarop u een smokkelaar zocht om naar het buitenland te vertrekken. Op 5 december 2011 verliet u Palestina. Op 9 januari 2012 kwam u in België aan en diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten waarbij u verklaarde zowel de Israëlische autoriteiten, de Palestijnse autoriteiten als Hamas te vrezen. In mei 2012 zochten de Israëli's u nogmaals in het kamp, opnieuw trachtten ze u te vinden aan de hand van een foto. U legde geen documenten voor ter staving van uw eerste asielaanvraag.

Op 9 oktober 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in haar arrest van 6 februari 2014. Uw cassatieberoep werd op 31 maart 2014 verworpen door de Raad van State (RVS).

U verliet België niet en vroeg op 7 april 2014 een tweede maal asiel aan in België. Uw tweede asielaanvraag werd op 28 april 2014 in overweging genomen door het CGVS. U baseert zich bij uw tweede asielaanvraag opnieuw op de vluchtmotieven die u reeds aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag. U stelt dat u nog steeds gezocht wordt door de Israëlische autoriteiten. Na uw eerste asielaanvraag kwamen Israëlische soldaten nog vier maal naar u op zoek in verschillende vluchtelingenkampen. Opnieuw vroegen ze aan kinderen waar u zich bevond. U vreest eveneens nog steeds de Palestijnse autoriteiten en Hamas in het bijzonder, dit omdat u door hen beschouwd zou worden als een Israëlische spion en omdat u en uw familieleden beschouwd worden als aanhangers van Mohamed Dahlan. U vreest ook door hen gearresteerd te worden omdat u met een vals paspoort dat u van joden had gekocht Palestina verliet en omdat u eerder al problemen met hen had gekend. U stelt dat de Palestijnse autoriteiten u in 2011 wilden arresteren omdat u de president had beledigd en u verklaart dat u in 2011 ook al problemen kende met Hamas. U verwijst verder nog naar de algemene situatie in de Palestijnse gebieden en u vraagt verblijfsdocumenten omdat u hier met een meisje wilt trouwen en wilt studeren.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u meerdere Belgische attesten betreffende uw medische en psychische toestand voor en algemene informatie betreffende de algemene situatie in de Palestijnse gebieden. Tevens legt u kopies voor van uw geboorteakte, een aanvraag voor een afschrift uit het bevolkingsregister, een medisch verslag van het Shifa ziekenhuis en een aanvraag voor een CT-scan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de appreciatie van uw eerste asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Allereerst moet er worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde hierbij dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van uw voorgehouden arrestatie in 2006 nog steeds geïsoleerd zou worden door de Israëlische autoriteiten. Wat betreft uw voorgehouden vrees voor de Palestijnse autoriteiten en Hamas werd er geoordeeld dat deze vrees louter hypothetisch was. Wat betreft uw verwijzing naar discriminatie omwille van uw uiterlijk werd er geoordeeld dat dit niet kon worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren. Ten slotte oordeelde het CGVS dat er op dat moment voor burgers in de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico op ernstige schade bestond in de zin van art. 4//4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en haar motieven werden in beroep bevestigd door de RVV. De RVV voegde hieraan toe dat artikel 1D van het vluchtelingenverdrag in uw geval niet van toepassing was. Uw cassatieberoep tegen deze beslissing werd verworpen.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegt in het kader van uw tweede asielaanvraag en de documenten die u hierbij voorlegt het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas enkel versterken en bevestigen.

Wat betreft uw voorgehouden problemen met de Israëlische autoriteiten dient er allereerst te worden opgemerkt dat er in het kader van uw eerste asielaanvraag geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van uw voorgehouden arrestatie in 2006 nog steeds geïnterviewd zou worden door de Israëlische autoriteiten. Het hoeft geen betoog dat het louter herhalen van dezelfde vrees en de blote bewering dat de Israëlische autoriteiten op exact dezelfde wijze opnieuw naar u op zoek kwamen, volstaan om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag (dd. 1/08/2013) nog had verklaard dat u na uw vrijlating enkel in november 2011 en in mei 2012 gezocht werd door de Israëlische autoriteiten, voordien nooit (CGVS I, p. 15, 17, 19). In het kader van uw beroepsprocedure voor de RVV (dd. terechtzitting 2/01/2014) maakte u vervolgens geen enkele melding van nieuwe gebeurtenissen die er op zouden kunnen wijzen dat u gezocht werd door de Israëlische autoriteiten. Vreemd genoeg verklaarde u tijdens uw tweede asielaanvraag bij de DVZ dat u in december 2013 nog gezocht werd door de Israëlische autoriteiten iets waar u aldus geen melding van maakte bij de RVV (verklaring meervoudige aanvraag dd. 10/04/2014, punt 15). Tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van uw tweede asielprocedure (dd. 11/08/2014) verklaart u daarboven plots in tegenspraak met de verklaringen die u aflegde bij uw eerste asielaanvraag dat u reeds in 2009 én in 2011 gezocht werd door de Israëlische autoriteiten. U verklaart nu eveneens dat u na uw eerste asielaanvraag nog vier keer gezocht werd waarvan de laatste keer een maand à anderhalve maand voor uw gehoor op het CGVS (dd. 11/08/2014)(CGVS II, p. 4, 10) .

Geconfronteerd met enkele van deze vaststellingen kunt u geen afdoende verklaring geven. Integendeel, u maakt de kwestie enkel maar ongeloofwaardiger door uw onsamenhangende, ontwijkende en afwijkende antwoorden. Gewezen op het feit dat u bij de DVZ verklaarde dat u in december 2013 gezocht werd door de Israëlische autoriteiten en dat u nu stelt dat u een maand of anderhalve maand gezocht werd, stelt u plots dat u had gezegd dat u twee keer gezocht werd. Gevraagd wanneer u verklaard heeft dat u twee keer gezocht werd, u stelt immers dat u vier keer gezocht werd, antwoordt u plots naast de kwestie dat u bedoelde dat u anderhalve maand geleden gezocht werd. Er vervolgens op gewezen dat u nu in tegenstelling tot bij uw eerste asielaanvraag plots verklaart dat u in 2009 en 2011 gezocht werd, vraagt u enkel of u dat bij uw eerste gehoor op het CGVS zo had verklaard (CGVS II, p. 12).

Gezien de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot uw bewering dat u na uw voorgehouden opsluiting nog steeds geïnterviewd werd door de Israëlische autoriteiten en bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat u actueel gezocht zou worden door de Israëlische autoriteiten.

Er kan evenmin enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat u, om wat voor reden dan ook, geïnterviewd wordt door de Palestijnse autoriteiten en Hamas in het bijzonder.

Allereerst moet er worden gewezen op het feit dat deze voorgehouden vrees tijdens uw eerste asielprocedure nog volledig hypothetisch was. U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS (dd. 1/08/2013) immers expliciet dat u nooit enige concrete problemen had gekend met de Palestijnse autoriteiten of Hamas. U stelt enkel dat u door hen mogelijk beschuldigd kon worden van spionage voor Israël (CGVS I, p. 18, 19). Dit was echter nooit gebeurd en is gezien de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de Israëlische autoriteiten trouwens eveneens ongeloofwaardig. Tijdens uw beroepsprocedure maakte u bovendien evenmin enige melding van eventuele problemen. Het is dan ook hoogst opmerkelijk en niet geloofwaardig dat u, nadat u reeds een negatieve beslissing verkreeg, bij uw tweede asielaanvraag plots melding maakt van allerhande problemen die u met de Palestijnse autoriteiten en Hamas in het verleden zou gekend hebben.

Zo zou u plots geïnterviewd worden omdat u en uw familieleden aanhangers zouden zijn van Mohammed Dahlan. Mohammed Dahlan (alias Abu Fadi) was de voormalige leider van Fatah in Gaza. Vreemd genoeg verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag dat u sinds 2005 geen lid meer was van Fatah of welke andere politieke partij dan ook. Uit uw toenmalige verklaringen blijkt zelfs dat u een zekere afkeer koestert voor Fatah en politiek in het algemeen. Op geen enkel moment refereert u naar Mohamed Dahlan (CGVS I, p. 7, 8). Het is dan ook hoogst verwonderlijk dat u bij uw tweede asielaanvraag verklaart dat u nog steeds lid bent van Fatah, dat u altijd aanhanger bent geweest van Mohammed Dahlan en dat u tot in de eeuwigheid aanhanger van deze man zult blijven. Uw vader zou mensen voor Mohammed Dahlan gerekruteerd hebben en Mohammed Dahlan zou volgens de verklaringen die u nu aflegt blijkbaar zelfs voor uw medische behandeling gezorgd hebben (CGVS II, p. 2, 3, 4, 6, 7). Deze totaal uiteenlopende en afwijkende verklaringen ondermijnen uiteraard verder de geloofwaardigheid dit aspect van uw asielrelaas. Geconfronteerd met deze vaststellingen kunt u geen afdoende verklaring geven. Eerst stelt u dat u nooit naar uw politieke affiliatie werd gevraagd maar enkel naar uw politieke

activiteiten. In werkelijkheid werd u echter naar beide gevraagd. Hierop gewezen wijt u de discrepanties aan het feit dat u toen mogelijk depressief was of aan de tolk (CGVS II, p. 13). Dit is niet ernstig. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u bijzonder weinig blijkt te weten over Mohammed Dahlan. Zo moet er worden vastgesteld dat u zijn 'nom de guerre' niet blijkt te kennen. Die van zijn huidige tegenstander Mahmoud Abbas blijkt u vreemd genoeg wel te kennen. Vervolgens blijkt u niet op de hoogte te zijn van zijn situatie. In 2011 werd Mohammed Dahlan immers reeds uit Fatah gezet. Sinds het conflict met Hamas in Gaza in 2007 was zijn positie binnen Fatah reeds hoogst gecontesteerd. Uiteindelijk werd hij er zelfs van beschuldigd Arafat te hebben vermoord. U blijkt evenwel niet te weten wanneer Dahlan uit Fatah werd gezet noch blijkt u te weten wanneer zijn problemen begonnen of geeft u blijk van enige kennis over de problemen van Dahlan. U zou pas iets vernomen hebben over problemen toen u vier à vijf maanden voor het gehoorop het CGVS in het kader van uw huidige asielaanvraag plaatsvond vernam dat uw vader niet meer betaald werd en dat uw ooms volgens uw verklaringen aangehouden werden (CGVS II, p. 14, 15). Uw totaal gebrek aan elementaire kennis ondermijnt uiteraard verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U zou bij een eventuele terugkeer ook gevisieerd worden omdat u met een vals paspoort Palestina zou hebben verlaten. Opnieuw moet er worden vastgesteld dat u hierover nooit eerder melding had gemaakt. Dit terwijl u in het kader van uw eerste asielaanvraag toch vrij uitvoerig werd bevraagd naar de wijze waarop u Palestina kon verlaten en de documenten die u daarbij gebruikt zou hebben. Het enige wat u toen op een bepaald moment vermeldde is dat de smokkelaar een andere reispass zou hebben gebruikt. Welke reispass wist u echter niet (CGVS I, p. 5, 6, 13, 14). Ook bij uw tweede asielaanvraag blijkt u bijzonder weinig te kunnen vertellen over dit paspoort. Het enige wat u weet is dat het een rode kleur had en dat één van de namen die in het paspoort voorkwam M.(...) was. Meer weet u niet. U weet zelfs niet van welk land het paspoort was (CGVS II, p. 8, 9). Indien u daadwerkelijk met een vals paspoort Palestina verliet, en u bovendien volgens uw verklaringen louter op basis van uw uiterlijk gezocht werd door de Israëliëse autoriteiten, mag er toch verwacht worden dat u, gezien de mogelijke risico's en de strenge controles, enige informatie kunt geven over dit paspoort, zeker nu u verklaart dat u omwille van dit valse paspoort vervolging zou dienen te vrezen. Gezien u dit niet kunt en gezien het feit dat u nooit eerder melding maakte van eventuele problemen omdat u met een vals paspoort Palestina zou hebben verlaten kan er ook aan dit aspect van uw asielrelaas geen geloof worden gehecht. Dient nog te worden opgemerkt dat u blijkbaar over een legaal paspoort beschikte dat u een vijftal maanden voor uw vertrek uit Palestina probleemloos bekwam bij de Palestijnse autoriteiten (CGVS I, p. 5, 6).

Wat betreft uw voorgehouden vroegere problemen met die Palestijnse autoriteiten moet er opnieuw worden gewezen op het feit dat u bij uw eerste asielaanvraag expliciet verklaarde nooit enige problemen te hebben gekend met de Palestijnse autoriteiten. Dat u nu plots verklaart dat u, nota bene in 2011 het jaar van uw vlucht uit Palestina, wel problemen had gekend met de Palestijnse autoriteiten, ontbeert, mede gezien de eerdere vaststellingen met betrekking tot de waarachtigheid van uw asielrelaas en de vaststelling dat u in 2011 nog probleemloos een paspoort kon bekomen, elke geloofwaardigheid (CGVS II, p. 6). Geconfronteerd met deze omissie wijt u dit louter aan de pillen die u dient te nemen omwille van u uw psychische toestand (CGVS II, p. 12). Hoewel dit mogelijk tot enige vergeetachtigheid kan leiden is dit echter geen verklaring voor het feit dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag expliciet nee antwoordde op eenvoudige vragen naar mogelijke problemen met de Palestijnse autoriteiten.

Dit geldt eveneens voor uw voorgehouden vroegere problemen met Hamas. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u immers expliciet dat u met Hamas nooit eerder problemen had gekend. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag bij de DVZ verklaarde dat deze problemen plaatsvonden in de periode tussen 2005 en 2009 (verklaring meervoudige aanvraag 10/04/2014, punt 18). Tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaart u echter plots dat deze voorgehouden problemen in 2011 plaatsvonden (CGVS II, p. 7). Geconfronteerd met de vastgestelde omissie en discrepantie stelt u dat u bedoelde dat er meerdere problemen met Hamas hadden plaatsgevonden. Er op gewezen dat het dan nog opmerkelijker is dat u nooit enige melding had gemaakt van concrete problemen met Hamas stelt u simpelweg dat u niet wist dat dit belangrijk was (CGVS II, p. 12, 13, 14). Dit is niet ernstig.

Wat betreft uw vraag naar verblijfsdocumenten omdat u in België wilt trouwen en studeren moet er worden opgemerkt dat deze zaken niet relevant zijn met betrekking tot de beoordeling van uw asielaanvraag.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas kan de vluchtelingstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat er in de Westelijke Jordaanoever geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering. De veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever werd in juli 2014 grotendeels beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie "Bewakers van onze Broers" (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie "Beschermd Rand" in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen. Hierbij vielen burgerslachtoffers te betreuren.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw geboorteakte en het uittreksel uit het register zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het attest van dr. B.(...) C.(...) (dd. 11 oktober 2013) bevat geen informatie die relevant is voor de beoordeling van uw asielaanvraag. Het attest van dr. I.(...) C.(...) beschrijft enkel dat u littekens in het gelaat heeft ten gevolge van een explosie in Palestina, een feit dat op geen enkel moment in twijfel wordt getrokken maar niet kan leiden tot de conclusie dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het psychiatrisch attest van dr. I.(...) D.(...) M.(...) (dd. 21 augustus 2014) werd opgesteld op uw vraag na uw laatste gehoor bij het CGVS en bevat in essentie louter een opsomming van uw eigen klachten zonder enige verdere beoordeling of conclusie. Het attest van A.(...) P.(...) (dd. 16/06/2014) doet evenmin enige uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven en bevat geen verklaring voor het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas. Het attest van dr. V.(...) (dd. 18/06/2014) bevat hoofdzakelijk een opsomming van verklaringen die u heeft afgelegd en klachten die u zelf heeft opgesomd zonder enige beoordeling betreffende de geloofwaardigheid van deze verklaringen en klachten. Het bevat verder geen gegevens die kunnen leiden tot de conclusie dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming noch biedt het een verklaring voor het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas. Het medisch attest van het Shifa ziekenhuis betreft louter een kopie en beschikt aldus over bijzonder weinig objectieve bewijswaarde. Bovendien gaat het hier louter om een opsomming van enkele psychologische klachten uit het verleden zonder enige uitspraak over de oorzaak van deze klachten of de mogelijke gevolgen voor uw cognitieve capaciteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten (lees: betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), poneert verzoeker dat het vaststaat dat hij in zijn land van herkomst nog steeds vervolging vreest, zowel door de Israëlische autoriteiten als door de Palestijnse overheid en Hamas. Verzoeker wijst erop dat hij zware littekens heeft over zijn hele gezicht en lichaam, wat ervoor zorgt dat hij in land van herkomst lijdt onder zware discriminatie en dat hij heel herkenbaar is in zijn omgeving. Verzoeker volhardt in zijn asielrelaas en stelt dat er nog steeds naar hem wordt gezocht. Hij is de mening toegedaan dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming omdat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan gegarandeerd worden. Verzoeker wijst er in dit verband op dat er nog maar een paar maanden geleden een zwaar gewapend conflict aan de gang was, dat de veiligheidssituatie er momenteel absoluut niet stabiel kan genoemd worden en dat er ook nog vaak manifestaties plaatsvinden waarbij het tot een conflict komt met de Israëlische autoriteiten en er vele burgerslachtoffers vallen. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld waarom geen rekening wordt gehouden met bovenstaande elementen. De bestreden beslissing is volgens verzoeker dan ook manifest in strijd met de norm van de draagkrachtige motivering en de zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing moet worden vernietigd.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht, wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing zelf stelt dat er in de Westelijke Jordaanoever burgerslachtoffers te betreuren zijn door verschillende confrontaties met de Israëlische veiligheidsdiensten. Deze discriminaties zijn wel degelijk systematisch en dermate ingrijpend dat ze de fundamentele mensenrechten, zoals het recht op onderwijs, arbeid en huisvesting schenden, aldus verzoeker, die nog opwerpt dat het Commissariaat-generaal niet afdoende verduidelijkt waarom *in casu* de subsidiaire bescherming niet dient te worden toegekend.

2.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op afwending van macht: miskennen van feitelijkheden. Verzoeker is de mening toegedaan dat het manifest miskennen van het feit dat hij in Bethlehem wordt gezocht, zowel door de Israëlische als door de Palestijnse autoriteiten en het miskennen van de veiligheidssituatie aldaar, een afwending van macht inhoudt zodat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat aan verzoekers Palestijnse origine en zijn afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)*”.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: “*Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.*”.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij er niet in geslaagd is de appreciatie van zijn eerste asielaanvraag in positieve zin te wijzigen doch de verklaringen die hij aflegt in het kader van zijn tweede asielaanvraag en de documenten die hij hierbij voorlegt het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas enkel versterken en bevestigen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er

in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (iii) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 december 2014 (CG nr. 1210590Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6.1. In zoverre verzoeker poneert dat het vaststaat dat hij in zijn land van herkomst nog steeds vervolging vreest, zowel door de Israëlische autoriteiten als door de Palestijnse overheid en Hamas, hij volhardt in zijn asielaanvraag en stelt dat er nog steeds naar hem wordt gezocht en hij erop wijst dat hij zware littekens heeft over zijn hele gezicht en lichaam, wat ervoor zorgt dat hij in land van herkomst lijdt onder zware discriminatie en dat hij heel herkenbaar is in zijn omgeving, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zich nog steeds beroept op de asielmotieven zoals hij deze heeft aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

In 's Raads arrest nr. 118 524 van 6 februari 2014 werden deze motieven beoordeeld als volgt: "(...) 2.6. *Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert en hij er derhalve niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen.*

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker vage verklaringen aflegt in verband met zijn voorgehouden detentie in 2006, hij in het bijzonder niet weet naar waar de Israëli's hem hebben gebracht toen hij werd vrijgelaten, hij bovendien geen idee heeft hoelang hij onderweg was van zijn detentieplaats naar de plaats waar hij werd achtergelaten en hij zich geen enkele plaats kan herinneren waar hij passeerde, hij daarnaast niet weet wie de vier of vijf andere arrestanten zijn die hij had gezien, hij er evenmin een idee van heeft hoeveel personen bij dat incident werden opgepakt en hij geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot deze arrestatie, slaagt hij er niet in te overtuigen dat hij op basis van deze arrestatie – zo hieraan enig geloof zou worden gehecht – actueel een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren ten overstaan van de Israëlische autoriteiten.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat het gaat om een eenmalige arrestatie in 2006, werd hij nooit officieel in beschuldiging gesteld en werd hij na twee maanden vrijgelaten hoewel hij zelfs nooit zijn identiteit zou hebben opgegeven omdat ze niets tegen hem hadden (administratief dossier, stuk 5, p. 9 en p. 12). Bij zijn vrijlating zou de voorwaarde zijn gesteld dat hij informatie moest verschaffen aan de Israëli's wanneer zij daarom vroegen (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). Verzoekers verklaringen betreffende deze 'deal' met de Israëli's laten evenwel niet toe te besluiten tot de waarachtigheid hiervan. Zo legde hij incoherente verklaringen af over de wijze waarop hij de Israëli's moest contacteren. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing gaf verzoeker, aanvankelijk gevraagd hoe de samenwerking met de Israëli's in zijn werk zou gaan, louter aan dat ze hadden gezegd dat ze zouden

weten hoe ze hem zouden kunnen contacteren (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Later tijdens het gehoor verklaarde verzoeker echter dat de Israëli's hem bij zijn vrijlating hadden gezegd dat hij, als ze naar hem kwamen vragen, een dag later op hetzelfde uur naar dezelfde plaats moest komen als waar er naar hem was gevraagd (administratief dossier, stuk 5, p. 15). Het verweer in het verzoekschrift dat de kleine beweerde tegenstrijdigheden tussen zijn eerste en tweede verklaring louter te wijten zijn aan 'een al dan niet nadere vraagstelling en aan het willen verschaffen van nadere toelichting waar mogelijk' biedt niet in het minst een valabele verklaring voor het feit dat verzoeker de later in het gehoor geschetste werkwijze niet vermeldde toen hem aanvankelijk gevraagd werd hoe de samenwerking in zijn werk zou gaan. Aan verzoeker werd op dat ogenblik immers een open vraag gesteld, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar is: "hoe zou dat in zijn werk gaan: hoe zouden zij jou of jij hen contacteren?" (administratief dossier, stuk 5, p. 12).

Hoe dan ook kan het de Raad geenszins overtuigen dat de Israëli's op een dergelijke omslachtige en amateuristische manier tewerk zouden gaan om contact te leggen met een 'informant', van wie ze enkel een foto doch geen naam of adres zouden hebben (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12 en p. 15-16). Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaart dat de Israëli's genoeg mensen hebben die spioneren voor hen (administratief dossier, stuk 5, p. 18) zodat ze aan de hand van verzoekers foto gemakkelijk zijn naam en woonplaats konden achterhalen indien ze dit daadwerkelijk wilden. Gelet op verzoekers bewering dat de Israëli's genoeg spionnen hebben rijst bovendien de vraag waarom ze verzoeker, die tijdens zijn detentie niet de minste medewerking zou hebben verleend en die dus bezwaarlijk als een gewillige en betrouwbare bron kon worden beschouwd, überhaupt nog nodig hadden. De geloofwaardigheid van verzoekers bewering als zou hij zijn vrijgelaten op voorwaarde dat hij informatie zou verschaffen aan de Israëli's wordt overigens verder onderuit gehaald door zijn verklaring dat hij gedurende de daaropvolgende vijf jaren geen enkele keer benaderd werd (administratief dossier, stuk 5, p. 15), hetgeen er allerminst op wijst dat hij nog door de Israëlische autoriteiten werd gevisieerd. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom de Israëli's na vijf jaar plots naar verzoeker op zoek zouden zijn gegaan en verzoeker geeft hiervoor ook geen plausibele verklaring. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat van hem alleen kan verwacht worden dat hij zijn gevaarsituatie en zijn reactie daarop uiteen zet doch niet dat hij een analyse kan voorleggen van de drijfveren van zijn vijand en dat hij om dezelfde reden niet kan toelichten waarom hij door de Israëli's werd aangesproken om voor hen te spioneren ondanks het gegeven dat hij gedurende zijn gevangenschap en marteling kon blijven zwijgen, vermag verzoeker niet afbreuk te doen aan het geheel van bovenstaande overwegingen en slaagt hij er niet in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband te herstellen.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt andermaal bevestigd door het feit dat hij, nadat de Israëli's hem zochten, nog zes à zeven dagen thuis bleef (administratief dossier, stuk 5, p. 2 en p. 15), houding welke allerminst getuigt van een doorleefde vrees voor de Israëli's, die hem zoals hoger reeds gesteld met behulp van hun spionnen makkelijk hadden kunnen opsporen. Ook zijn verzoekers verklaringen dat hij, die op basis van zijn foto zou worden gezocht door de Israëlische autoriteiten en die door fysieke kenmerken zeer makkelijk herkenbaar is, onmiddellijk aan de Israëlische grenspost werd doorgelaten omdat ze deden alsof hij zwaar ziek was en naar het buitenland moest voor medische behandeling (administratief dossier, stuk 5, p. 13-14) van iedere realiteitszin ontdaan. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt immers uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat ook een uitreis voor medische behandeling allesbehalve evident is. Men moet in principe een toelating hebben aangevraagd aan de Israëlische autoriteiten en zelfs al heeft men die, dan nog kan men aan de grens niet doorgelaten worden. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen deze vaststellingen en overwegingen, die de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor de Israëlische autoriteiten finaal onderuit halen.

Tevens gaat hij in het verzoekschrift voorbij aan de pertinente vaststellingen en overwegingen dat (i) de bewering dat de Israëli's hem in mei 2012 nogmaals kwamen zoeken louter een blote bewering is die hij niet kan staven en het feit dat hij niet aan zijn moeder heeft gevraagd aan wie in het kamp zijn foto werd getoond en hij evenmin via iemand anders dan zijn moeder informatie heeft proberen te bekomen over de verdere afwikkeling van zijn problemen andermaal afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees, (ii) zijn vrees ten opzichte van de Palestijnse autoriteiten en ten opzichte van Hamas louter hypothetisch is en (iii) zijn verwijzing naar discriminatie omwille van zijn uiterlijk niet kan worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de vluchtelingenconventie, motieven welke dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in wezen niet verder komt dat het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het uiten van blote beweringen, wat echter geen dienstig verweer vormt en waarmee hij er niet in slaagt

een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken ten opzichte van de Israëlische autoriteiten, de Palestijnse autoriteiten en Hamas.

Ook de loutere verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande situatie in zijn land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat hij daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat. (...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

Er kan overigens niet worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven en de bewering dat hij nog steeds wordt gezocht, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat de verklaringen die hij aflegt in het kader van zijn tweede asielaanvraag en de documenten die hij hierbij voorlegt het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas enkel versterken en bevestigen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het plegen van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij evenwel deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De motivering van de bestreden beslissing inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus blijft derhalve onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.2. Verzoeker laat tevens de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6.3. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante

bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. De Raad stelt voorts vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Het tweede middel mist dienaangaande dan ook feitelijke grondslag.

Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7.2. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 9 mei 2014 en COI Focus: Cisjordanie – Impact du conflit à Gaza sur la situation sécuritaire van 7 augustus 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet beantwoordt aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Daarnaast blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever in juli 2014 grotendeels werd beïnvloed door de plotse uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas in de Gazastrook. Sinds de Israëlische operatie “Bewakers van onze Broers” (juni 2014) in de Westelijke Jordaanoever en gedurende de operatie “Beschermd Rand” in de Gazastrook (juli 2014) vonden, verspreid over alle steden in de Westbank, meerdere manifestaties plaats. Daar waar sommige van deze betogingen vreedzaam verlopen zijn, resulteerden andere manifestaties in gewelddadige confrontaties met de Israëlische veiligheidstroepen, waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen. Uit deze informatie kan evenwel niet blijken dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal en de argumentatie dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan gegarandeerd worden, dat er nog maar een paar maanden geleden een zwaar gewapend conflict aan de gang was, dat de veiligheidssituatie er momenteel absoluut niet stabiel kan genoemd worden en dat er ook nog vaak manifestaties plaatsvinden waarbij het tot een conflict komt met de Israëlische autoriteiten en er vele

burgerslachtoffers vallen, brengt verzoeker geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. Machtsafwendings is “...de onwettigheid waarbij een bestuursorgaan de bevoegdheid welke hem bij de wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel” (zie Mast, A., e.a., overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 836-839).

Wie machtsafwendings aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwendings sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (RvS 11 januari 2006, X, nr. 153.469). De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing en dat er bijgevolg niet wordt aangetoond op welke wijze er machtsafwendings zou zijn gepleegd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker in zijn “verzoekschrift tot nietigverklaring” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS